

i sig"

Ytterligare nio socialdemokrater skriver, på uppdrag av ABF och Broderskapsrörelsen, personligt om sitt förhållande till Israel/Palestina i boken. Samtliga tillstår att de genomgått en process, där de som unga helhjärtat stod på Israels sida och utgick från att landet grundades i "ett land utan folk", men att de så småningom, oftast genom egna resor, fick upp ögonen för att detta inte var hela sanningen, att det ju också finns ett förtryckt palestinskt folk att ta hänsyn till.

VIOLA FURUBJELKE, tidigare riksdagsledamot och ordförande för Olof Palmes internationella center, förklarar att det länge var omöjligt att kritisera Israel utan att samtidigt kritisera Palestina. Den första ledande socialdemokrat som bröt vad hon kallar

"Vad är tanken om etnisk/religiös renhet i ett landområde om inte rasistisk?"

"denna djupt orättfärdiga balanserande politik" var Anna Lindh.

Förutom Anna Lindh nämns Lena Hjelm-Wallen men framför allt Sten Andersson, när författarna räknar upp svenska socialdemokrater vars insatser varit betydelsefulla. Göran Perssons Israel-engagemang utsätts däremot för svidande kritik: "okunnig", "emotionellt pro-israelisk", "förde en förödande okänslig politik" är några av kommentarerna och skribenterna konstaterar också att

partiet visserligen paralyserades av Perssons inställning men att det inte innebar en formell kursändring i synen på Israel/Palestina. Vilket gör framtiden öppen.

DET FINNS ONEKLIGEN ett starkt engagemang för fred i Israel/Palestina bland stora delar av den svenska socialdemokratin, och inte minst Broderskapsrörelsen. Flera av skribenterna drar slutsatsen att det är Israels expansionspolitik som omöjliggör fred. En fred skulle ju innebära fastställda gränser och ett slut för expansionen – därför förhalar Israel alla fredsinitiativ.

Den före detta FN-ambassadören och kabinettssekreteraren Pierre Schori frågar sig i sitt bidrag vad inte bara socialdemo-

kratin utan också Sverige och EU kan göra i dag. Hans svar blir att "alla" egentligen vet vad som borde göras, eftersom FN:s resolution om vad som ska göras ju finns. Han konstaterar också att under tiden innebär vägspärarna, de förstörda husen, murbygget och de 438 000 illegala bosättningarna att möjligheterna till en tvåstatslösning förminskas dag för dag.

ÄNDÅ DRAR VARKEN Pierre Schori eller någon annan av skribenterna slutsatsen att det är dags att börja diskutera andra lösningar. Evert Svensson, tidigare riksdagsledamot och ordförande för Broderskapsrörelsen, är den enda som ens diskuterar en enstatslösning. Samtidigt som han kallar den för den "ideala lösningen" släpper han genast tråden för att

den är orealistisk, utifrån den lättvindiga motiveringen att "det bästa kan vara det godas fiende". Det är synd. För problemet är ju inte bara att Israel genom fakta på marken omöjliggör tvåstatslösningen. Dessutom är den tveksam rent ideologiskt; Sigbert Axelsson, författare och docent i missionsvetenskap, hävdar i sin text att han inte kan se att den tongivande politiska sionismen i Israel är en rasistisk ideologi mot icke-judiska medmänniskor, eftersom det inte inom judendomen finns någon "rasteori värd namnet": Det är inget fel på icke-judarna i sig, utan felet är att de råkar bo på fel ställe, skriver han.

Men vad är tanken om etnisk/religiös renhet i ett landområde om inte rasistisk?

REBECCA BOHLIN

rebecka.bohlin@arbetaren.se

Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell-Inga bearbetningar 2.5 Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/> Verket har publicerats i www.globalarkivet.se.